

L. J. SMITH

Tajný kruh

OTROKYNĚ

kniha druhá

COO
BOO

COO
BOO

L. J. SMITH

Tajný kruh

OTROKYNĚ

kniha druhá

COO
BOO

STAR

Přeložila Ivana Svobodová

Translation © Ivana Svobodová, 2011

Copyright © 1992 by Lisa Smith and Daniel Weiss Associates, Inc.

Published by arrangement with Rights People, London

ISBN 978-80-7447-060-8

*Laureen a Brianovi,
kteří vědí,
že v lásce je skrytá Síla*

heň, napadlo Cassie. Všude kolem ní plály podzimní barvy. Žlutooranžové listí javorů, jasná červeň kaštanů, karminové škumpy. Jako kdyby celý svět zachvátily plameny Fayina elementu.

A já jsem uvízla v jejich středu.

Svíravý pocit, který se Cassie usadil v břiše, se zhoršoval s každým krokem, který ušla po Crowhaven Road.

Žlutý viktoriánský dům na konci cesty vypadal krásně jako vždycky. Sluneční světlo kouzlilo z hranolu visícího v okně v nejvyšší věži duhové jiskry a z verandy na Cassie zavolala dívka s dlouhými, světle hnědými vlasy.

„Dělej, Cassie! Jdeš pozdě!“

„Promiň,“ zavolala na ni Cassie a snažila se přidat do kroku, i když by se ve skutečnosti nejraději obrátila a utekla opačným směrem. Najednou byla z nepocho-pitelného důvodu přesvědčená, že se jí i ty nejskrytější myšlenky zračí ve tváři. Laurel postačí jediný pohled a dojde jí, co se mezi ní a Adamem včera v noci událo, a odhalí její dohodu s Faye.

Jenže Laurel ji jenom popadla za zápěstí a spěchala s ní dovnitř domu a pak vzhůru k Dianě do pokoje. Diana stála před velkým ořechovým sekretářem a Melanie seděla na posteli. Na sedačce u okna nervózně poposedával Sean a mnul si dlaněmi kolena.

Adam stál vedle něj.

Když Cassie vešla dovnitř, zvedl hlavu.

Cassie do jeho modrošedých očí pohlédla jen na okamžik, ale i to jí bohatě stačilo. Adamovy oči měly barvu oceánu ve chvíli, kdy je nejtajemnější – kdy se paprsky odrážejí na hřbetech vln, pod kterými se skrývají neproniknutelné hlubiny. Jeho tvář byla stejná jako obyčejně: zajímavá a přitažlivá, s vysokými lícními kostmi a rozhodnými ústy, na nichž byla patrná hrdost, ale i citlivost a smysl pro humor.

Jediným slovem, pohledem, ani gestem, připomněla si přísně s očima sklopenýma k zemi. Netroufala si hlavu znovu zvednout. Její srdce ale bilo tak prudce, že jí připadlo, že se jí svetr na hrudi chvěje. Panebože, jak má tohle zvládnout a neporušit přísahu? Stálo ji neskutečnou dávku energie posadit se k Melanie a nedívat se na něj, vypudit hřejivé kouzlo jeho přítomnosti z hlavy.

Radši si na to rychle zvykni, řekla si, protože teď to budeš dělat hodně často.

„Dobře, takže jsme tu všichni,“ ozvala se Diana. Přeshla po pokoji a zavřela dveře. „Tohle je tajná schůze,“ pokračovala, když se znovu obrátila ke skupince. „Ostatní jsem nepozvala, protože si nejsem jistá, jestli mají stejné zájmy jako my.“

„Diplomaticky řečeno,“ zamumlala Laurel.

„Budou naštvaní, až se to dozví,“ namítl Sean a jeho černé oči těkaly mezi Adamem a Dianou.

„Tak ať,“ odpověděla lhostejně Melanie, která pro změnu upírala chladné, šedé oči na Seana. Ten pod jejím pohledem zrudl. „Tohle je důležitější než sebevětší scéna, kterou by nám Faye mohla předvést. Musíme zjistit, co se stalo s tou temnou energií... a okamžitě.“

„Myslím, že jeden způsob znám,“ řekla Diana. Z bílého sametového sáčku vytáhla jemně opracovaný zelený drahokam na stříbrném řetízku.

„Použijeme kyvadlo,“ přikývla ihned Melanie.

„Ano. Tohle je olivín,“ vysvětlila Diana Cassie. „Je to drahokam jasnovidců – vidíš, Melanie? Obvykle používáme jako kyvadlo čistý křišťál, ale pro tenhle případ bude olivín lepší – dokáže snáz vyhledávat stopy temné energie. Vezmeme ho na místo, odkud temná energie unikla, kámen zaměří směr jejího pohybu a začne se podle něj kývat.“

„Aspoň v to doufáme,“ poznamenala Laurel tlučeným hlasem.

Melanie pokrčila rameny: „No, tolik k teorii.“

Diana se podívala na Adama, který byl nezvykle tičný. „Co ty na to?“

„Řekl bych, že za pokus to stojí. Budeme ale potřebovat hodně duchovní síly, abychom ten drahokam udrželi v pohybu. To vyžaduje společné soustředění nás všech – zvlášť teď, když Kruh není úplný.“ Jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně a Cassie ho za to obdivovala. Seděla s tváří obrácenou k Dianě, ovšem ve skutečnosti se soustředila na sekretář z ořechového dřeva.

Diana se otočila na Cassie: „A co ty na to?“

„Já?“ ozvala se Cassie, když polekaně odtrhla pohled od dveří sekretáře. Nečekala, že se budou zajímat o její názor. O kyvadlech a vlastnostech olivínu neměla ani poňtí. Ke svému zděšení cítila, jak ve tváři rudne.

„Ano, ty. Nemáš sice zkušenosti s metodami, které používáme, ale často dokážeš různé věci prostě *vycítit*.“

„No, já...“ Cassie se pokusila zapojit instinkt a úpěnlivě se snažila probojovat k jiným emocím, než byla

vina a strach, které ovládaly její mysl. „Myslím... že to je dobrý nápad,“ dostala ze sebe nakonec a bylo jí jasné, jak hloupě to vyznělo. „Zní to dobře.“

Melanie zvedla oči k nebi, ale Diana přikývla se stejnou vážností, s jakou promluvil Adam. „Tak dobře, nezbyvá nám nic jiného než to vyzkoušet,“ prohlásila. Potom spustila olivín a stříbrný řetízek na dlaň levé ruky a pevně ho stiskla. „Jdeme.“

Cassie nemohla ani dýchat. Ještě pořád se jí točila hlava z pronikavého pohledu Dianiných jasných, zelených očí, které byly o něco tmavší než olivín, ale stejně jemné a čiré, jako by zpoza nich prosvítalo jakési světlo.

Tohle nezvládnou, pomyslela si. Překvapilo ji, jak je teď všechno strašlivě jednoduché. Stačil jí jeden pohled do Dianiných očí. Já to *nezvládnou*. Musím to říct Faye – ne, povím to Dianě. To je ono. Povím to Dianě sama dřív, než to udělá Faye, a přesvědčím ji, aby mi věřila. Ona to pochopí. Diana je tak laskavá, že mě prostě musí pochopit.

Všichni vstali. Cassie se taky postavila a otočila se ke dveřím, aby zakryla své rozrušení – *mám jí to říct hned? Že bych ji poprosila, aby se na minutku zdržela?* – vtom jí však před očima někdo rozrazil dveře.

Stála v nich Faye.

Za zády měla Suzan a Deborah. Nazrzlá blondýna se tvářila zlomyslně a motorkářčina obvykle zamračená tvář byla ještě zachmuřenější než jindy. Za nimi postávala Hendersonova dvojčata. Chris se mračil a Doug se zubil divokým, znepokojivým způsobem.

„Chystáte se někam bez nás?“ nadhodila Faye. Mluvila k Dianě, ale její pohled se soustředil na Cassie.

„Už ne,“ zabručela Laurel.

Diana si zhluboka povzdechla. „Nemyslela jsem si, že by vás to zajímalo,“ řekla. „Chceme vystopovat tu temnou energii.“

„To že by nás *nezajímalo*? Když se vy ostatní tak snažíte? Jasně že mluvím jen sama za sebe, ale zajímá mě všechno, co Kruh dělá. A co ty, Deborah?“

Motorkářčinou pobouřenou tváří se na okamžik mihl zlomyslný úsměšek. „Mě to teda zajímá,“ prohlásila.

„A co ty, Suzan?“

„Nápodobně,“ přisvědčila Suzan.

„A co ty, Chrise?“

„To si piš –“

„Tak *fajn*,“ zarazila je Diana. Tváře jí plály. Adam se postavil vedle ní. „Je nám to jasné. Stejně bude lepší, když se do toho zapojí celý Kruh – a kde je Nick?“

„To netuším,“ odpověděla Faye chladně. „Doma není.“

Diana zaváhala a pak pokrčila rameny. „Budem si muset vystačit tak, jak jsme,“ usoudila. „Začneme dole v garáži.“

Pokynula Melanie a Laurel a vyšly spolu jako první. Prodraly se kolem Fayina spolku, který, jak se zdálo, měl v úmyslu zůstat v pokoji a ještě se chvíli dohadovat. Adam se ujal Seana a nasměroval ho ven ze dveří, pak vyvedl ven Hendersonova dvojčata. Deborah a Suzan se koukly na Faye a následovaly kluky.

Cassie se držela vzadu a doufala, že bude mít příležitost promluvit si s Dianou o samotě. Diana na ni ale podle všeho úplně zapomněla. Byla zaujatá tichým soubojem s Faye. Nakonec s hlavou vztyčenou prošla kolem vysoké dívky, která jí pořád napůl blokovala dveře.

„Diano...“ zavolala Faye. Diana se neotočila, ale na jejích ramenou bylo patrné napětí: poslouchala ji.

„Nakonec o všechny přijdeš,“ broukla Faye, a když se Diana vydala ke schodům, potměšile se zasmála svým unylým smíchem.

Cassie se kousla do rtu a zuřivě vykročila vpřed. Stačilo by Faye jednou pořádně šťouchnout do břicha, pomyslela si. Jenže Faye se k ní nenuceně přitočila a zatarasila jí cestu úplně.

„Kdepak, ty nikam nejdeš. Musíme spolu něco probrat,“ prohlásila.

„Já o to ale nestojím.“

Faye si toho nevšímalá. „Je tamhle uvnitř?“ Rychle přešla k sekretáři z ořešáku a zatáhla za rukojeť. Zásuvka byla ovšem zamčená. Jako všechny ostatní. „Sakra. Ale ty zjistíš, kde schovává klíč. Chci tu lebku co nejdřív, rozumíš?“

„Faye, ty mě neposloucháš! Rozmyslela jsem si to. Já do toho nakonec nejdu.“

Faye slídila po pokoji jako panter a využívala tuto jedinečnou příležitosti k tomu, aby si prohlédla Dianiny věci, teď se však zastavila, zvolna se otočila ke Cassie a usmála se.

„Ach, Cassie,“ povzdychla si. „Já se z tebe snad smíchy potrhám.“

„Myslím to vážně. Rozmyslela jsem si to.“ Faye jí jen věnovala další úsměv. Opírala se přitom zády o zeď a vrtěla hlavou. Přimhouřené zlatavé oči jí pobaveně plály a havraní hříva jí klouzala po ramenou, jak pohybovala hlavou. Ještě nikdy předtím nevypadala tak úchvatně – a tak nebezpečně.

„Pojď sem, Cassie.“ Ve Fayině hlase zazněl netrpělivý tón, jako by byla učitelka, která musí snášet hodně hloupostí od zaostalého žáka. „Víš co? Něco ti povím,“ pokračovala, popadla Cassie za loket a přitáhla ji k oknu. „Podívej se dolů. Co vidíš?“

Cassie přestala protestovat a vyhlédla ven. Měla před sebou Klub, hvězdný tým střední v New Salemu, žáky, kteří ohromovali – a terorizovali – studenty i učitele. Stáli spolu na příjezdové cestě k Dianinu domu a vlasy jim zářily v posledních paprscích soumraku: Suzaniny nazrle plavé vlasy zbarvené doruda, tmavé kadeře Deborah s rubínovým nádechem, dlouhé světle hnědé vlasy Laurel, krátké kaštanové prameny Melanie a rozcuchané světlé vlasy bratrů Hendersonových zdůrazněné nachovou září oblohy.

Uviděla Adama a Dianu, jak stojí vedle sebe. Dianina hlava se stříbrozlatými prameny spočívala na Adamově rameni. Starostlivě ji objímal a jeho vlasy měly odstín tmavě rudého vína.

Zpoza Cassiiných zad se ozval Fayin hlas. „Jestli jí to vyzvoníš, zabiješ ji. Zničíš všechno, čemu kdy věřila. Vezmeš jí jedinou věc, na kterou se může spolehnout a o které se může opřít. To vážně chceš?“

„Faye...“ procedila Cassie skrz zuby.

„A tebe za to, jen tak mimochodem, vyhodí z Klubu. Uvědomuješ si to, vid’? Jak si myslíš, že se Melanie a Laurel budou cítit, až uslyší, že sis něco začala s Dianiným přítelem? Nikdo z nich už s tebou do smrti nepromluví, i za cenu toho, že Kruh zůstane jednou provždy neúplný. A to bude konec našeho spolku.“

Cassie stiskla zuby. Toužila Faye jednu vrazit, ale ničemu by tím nepomohla. Faye měla totiž pravdu. Cassie

bylo jasné, že by dokázala přežít to, kdyby ji všichni zavrhlí, kdyby se měla znovu stát školním vyvržencem, dokonce, říkala si, by se vyrovnala i s tím, že zničila spolek. Ale když si představila Dianinu tvář...

Dianu by to vážně zabilo. Ve chvíli, kdy by Faye dokončila líčení své verze událostí, by to byla její smrt. Cassiina představa, že se Dianě přizná a Diana její slova přijme s pochopením, se rozprskla jako mýdlová bublina.

„A já mám na tebe přitom tak skromný požadavek,“ pokračovala Faye a divže samou spokojeností nevrněla. „Chci si tu lebku jen na chvílku prohlédnout. Vím, co dělám. Obstaráš mi ji, vid', Cassie? Co říkáš? Co takhle dneska?“

Cassie zavřela oči. Za víčky jí světlo připadalo rudé jako oheň.

Někdy během cesty dolů, Cassie pocit viny překonala.

Sama si nebyla tak docela jistá, jak se to stalo. Musela to ale udělat, aby vůbec přežila. Dělal všechno proto, aby Dianu ochránila – a svým způsobem i Adama. Adam se nesmí dozvědět o Fayině vydírání. Cassie byla připravená udělat všechno pro to, aby je oba ochránila, ale nehodlá se k tomu všemu ještě mořit pocitem viny.

Navíc se nějak musím vypořádat s Faye, uvažovala Cassie, když vysokou dívkou následovala kolem pracovní Dianina táty. Musela Faye zabránit, aby s tou lebkou provedla něco šíleného. Neměla však ponětí jak na to. Musí si to potom promyslet. Nějak to ale zařídí.

Kdyby se Faye v tu chvíli ohlédla, napadlo Cassie, možná by ji překvapil výraz ve tváři dívky, která šla za ní. Cassie poprvé v životě připadalo, že z jejích očí sálá chlad a že jejich modř spíš než něžné okvěti chrpy připomíná modrou ocel revolveru.

Prozatím se však musela tvářit neutrálně – vyrovnaně. Všichni na příjezdové cestě zvedli hlavu, když vyšla s Faye ze dveří.

„Co jste tam tak dlouho řešily?“ zeptala se Laurel.

„Plánovaly jsme, jak vás všechny odděláme,“ odpověděla jí zoviálně Faye. „Tak jdem?“ ukázala na garáž.

Uvnitř nebylo nic, jen zbytky kruhu ze včerejška nakresleného křídou na podlaze. Ani dnes tam nestála žádná auta – měli štěstí, že Dianina tátu tolik zaměstnávala jeho právnícká firma.

Diana s levou pěstí stále sevřenou přešla ke stěně garáže přímo za místem, kde během včerejšího obřadu seděla Cassie. Cassie se vydala za ní a pak zprudka zalapala po dechu.

„Ta zeď je *spálená*.“ Včera večer si toho nevšimla. No jasně že ne. Byla moc velká tma.

Diana přikývla. „Doufám, že už nikdo nepochybuje o tom, jestli temná energie unikla, nebo ne,“ prohlásila s letmým pohledem na Deborah a Suzan.

Dřevo a omítka na stěně garáže byly ožehnuté ve tvaru kruhu, který měl v průměru dobrého půl metru. Cassie si prohlédla nejdřív spáleninu a pak zbytky křídového kruhu na podlaze. Včera tam seděla celou dobu, přitom se ale nějaká její část ocitla v nitru lebky.

Diana jim všem přikázala dívat se do ní, soustředit se a Cassie zničehonic pronikla dovnitř. A tam uviděla – ucítla – temnou sílu. Síla se hnala vpřed a narůstala, rozhodnutá prorazit povrch křišťálu. A Cassie spatřila tu tvář...

Najednou byla vděčná, že se ozval klidný Adamův hlas. „No, každopádně víme, odkud se vzala. Ověříme si, jestli to krystal potvrdí.“

Všichni se shlukli kolem Diany. Ta se na skupinku podívala a pozvedla sevřenou levou ruku dlaní vzhůru a rozevřela ji. Pravou rukou uchopila konec stříbrného řetízku a natáhla ho tak, až jí olivín zlehka spočíval na dlani.

„Soustřed'te se,“ vyzvala je. „Prosím zemi a vzduch,

at' nám pomohou najít, co hledáme. Ukažte nám stopy temné energie. Všichni se soustřed'te na krystal.“

Země a vzduch a vítr ve větvích, at' nám šeptají o svých tajemstvích, převedla si Cassie v duchu ten jednoduchý nápad do veršů. Vzduch, kterým energie unikala, vítr tam venku; právě jejich pomoc teď potřebovali. Přistihla se, jak ta slova přehrává sama pro sebe a rychle se zarazila, přesto na ni Diana krátce pohlédla.

„Pokračuj,“ vyzval ji napjatě Dianin tichý hlas a Cassie začala znovu rozpačitě zařikávat.

Diana odtáhla ruku, kterou kámen přidržovala.

A ten se začal na řetízku otáčet, dokud se řetízek zcela nezastavil a nezačal se točit opačným směrem. Cassie pozorovala bledě zelený vír a tiše opakovala dvojverší, dokola a stále rychleji. *Země a vzduch...* ne, nebylo to k ničemu. Olivín se jenom bláznivě točil dokola jako pomatená káča.

Najednou se však krystal začal pohupovat sem a tam v širokých, rozmáchlých obloucích.

Na protější straně kruhu se někdo sykavě nadechl.

Pohyb kamene se ustálil. Olivín už se neotáčel. Místo toho se vytrvale a prudce komíhal. Jako kyvadlo, uvědomila si Cassie. Diana na něj neměla nejmenší vliv. Ruka, kterou řetízek držela, zůstávala nehybná, avšak olivín se divoce kýval, zpět ke středu kruhu nakresleného křídou na podlaze a vpřed ke spálenému místu na zdi.

„Bingo,“ poznamenal Adam tiše.

„Máme to,“ zašeptala Melanie. „Tak dobrá, teď musíš opustit osu kyvadélka, abychom s ním mohli ven. Přejdi – opatrně – ke dveřím a pak zkus dojít přesně na tohle místo na opačné straně zdi.“

Diana si olízla rty a přikývla, pak se otočila a udělala, co říkala Melanie. Držela přitom stříbrný řetízek stále ve stejné vzdálenosti od těla. Spolek se rozestoupil, aby měla prostor, a venku se kolem ní znovu seskupili. Najít správné místo nebyl žádný problém. Spálenina ve tvaru kruhu byla patrná i zvenku, i když byla o něco světlejší než ta uvnitř.

Když Diana kámen znovu nasměrovala podle osy, olivín se opět rozhoupal. Zamířil přímo směrem ke spálené části zdi a zase zpátky – ke Crowhaven Road a k městu.

Cassie přejel mráz po zádech.

Členové Klubu si vyměňovali nejisté pohledy.

Diana se s kamenem v natažené ruce nechala vést ukázaným směrem. Ostatní ji následovali, i když Cassie si všimla, že Fayina parta se drží vzadu. Samotná Cassie se musela neustále přemáhat, aby nekoukala po Adamovi.

Nad hlavami jim šelestily stromy. Červené javory, buky, jilmy plavé – Cassie už dokázala hodně stromů rozeznat. Teď se ale snažila nespouštět z očí rychlé pohyby kyvadla.

Šli stále dál. Kráčeli po ohybu Crowhaven Road dolů k moři. Písčitá půda byla porostlá řídkou trávou a keříky. Bledězelený drahokam se začal kývat v jiném úhlu a Diana se otočila a následovala ho.

Teď pro změnu mířili na západ po notně vyježděné prašné cestě. Cassie v těchto místech ještě nikdy nebyla, zato ostatní nejspíš ano podle toho, jak si vyměňovali obezřetné pohledy. Cassie vpředu spatřila drátěný plot a za ním nepravidelnou řadu náhrobních kamenů.

„No výborně,“ zamumlala Laurel za Cassiinými zády a odněkud zezadu se ozvala Suzan: „To se mi snad zdá. Chodíme tu jako blázni, jen abysme...“

„V čem je problém? Prostě si zajdem na návštěvu k pár předkům pod drnem,“ pokrčil rameny Doug Henderson a modrozelené oči se mu podivně leskly.

„Sklapni,“ sjel ho Adam.

Cassie tam nechtěla jít. Co byla v Nové Anglii, viděla už spoustu hřbitovů, až jí připadalo, že v Massachusetts je hřbitov skoro na každém rohu, navíc se zúčastnila pohřbu Kori. Tenhle hřbitov se od ostatních nijak nelišil: malý, čtvercový pozemek plný skromných náhrobků. Řadu z nich čas úplně vyhladil. Cassie se ale i tak musela pořádně přemáhat, aby vyšla za ostatními na prořídlý, hnědnoucí trávník mezi hroby.

Diana je vedla přímo do středu hřbitova. Většina náhrobních kamenů byla malá a dosahovala sotva do výše Cassiiných kolen. Náhrobky měly tvar velkého oblouku se dvěma menšími po stranách.

„Ať je vytesal, kdo chtěl, měl příšerný smysl pro humor,“ vydechla. Na spoustě náhrobků byly vyryty neumělé lebky, některé z nich s křídly, jiné se zkříženými hnáty. Na jednom náhrobku byl celý kostlivec, který držel v rukou slunce a měsíc.

„Triumf Smrti,“ řekla Faye tiše a tak blízko, že Cassie ucítila vzadu na krku její teplý dech. Trhla sebou, ale záměrně se neotočila.

„No, to je *senza*,“ poznamenala Laurel, když Diana zpomalila.

Světlo na obloze pozvolna skomíralo a oni stáli uprostřed hřbitova. Zakrslou trávou se proháněl chladný vánek a nesl v sobě slabou pachut' soli. Cassie se ježily chloupky vzadu na krku.

Jsi čarodějnice, připomenula si. Hřbitovy, to by mělo

být něco pro tebe. Měla by ses na nich cítit jako ryba ve vodě.

Ta myšlenka jí zrovna dvakrát na klidu nepřidala, teď se ovšem její strach mísil s jiným pocitem – jakýmsi podivným vzrušením. Temnota, která se šířila po oboze a v koutech hřbitova, jako by se blížila. Cassie byla její součástí, součástí neznámého, nového světa stínů a moci.

Diana se zastavila.

V šeru připomínal její stříbrný řetízek tenkou šňůrku, na které visí bleďá kapka. Cassie si však všimla, že se olivín už nechová jako kyvadlo. Místo toho se nepravidelně pohyboval a kroužil dokola. Několikrát se zatočil jedním směrem, pak zpomalil a začal se otáčet na opačnou stranu.

Cassie se podívala nejdřív na kámen a pak na Dianinu tvář. Diana se tvářila zamračeně. Všichni kroužící kámen beze slova sledovali.

Cassie už to napětí nedokázala snést. „Co to *znamená*?“ pošeptala směrem k Laurel. Ta však jen zavrtěla hlavou. Diana zvedla hlavu.

„Něco je špatně. Kyvadlo nás zavedlo až sem – a pak se zastavilo. Pokud bychom ale našli to správné místo, nemělo by se vůbec pohybovat. Kámen by měl místo prostě jen označit a chvět se, vid', Melanie?“

„Jako správný lovecký pes,“ ozval se Doug se zběsilým úsměvem.

Melanie si ho nevšímalá. „Taková je teorie,“ řekla. „Ale nikdy předtím jsme nic podobného nezkusili. Možná to znamená...“ Její hlas se vytratil, když se rozhlédla po hřbitově. Pak pokrčila rameny. „Netuším, co by to mohlo znamenat.“

Mravenčení vzadu na Cassiině krku bylo čím dál sil-

nější. Temná energie dorazila až sem – a co udělala dál? Zmizela? Vytratila se? Nebo...

Laurelin dech se zrychlil. Výraz její skřítkovské tváře byl neobyčejně napjatý. Cassie se instinktivně postavila blíž k ní. Ona, Laurel a Sean byli z nižšího ročníku, nejmladší členové Kruhu, a čarodějka nečarodějka, Cassie cítila, jak jí na rukou naskočila husí kůže.

„Co když je to pořád ještě tady... a vyčkává to?“ zeptala se.

Melanie jí odpověděla jako vždy klidným a nezáúčastněným hlasem: „O tom pochybuju. Nemohlo by se to tu zdržovat, aniž by energie té věci nebyla někde uložená, jinak by se rozplynula. Buď se sem dostala a něco *udělala*, anebo –“ Znovu ale namísto toho, aby větu dokončila, jenom pokrčila rameny.

„Co by tu ale mohla udělat? Nevidím tu žádné stopy poškození a cítím...“ Zamračený výraz z Dianiny tváře nezmizel a Diana zachytila kroužící olivín levou rukou a zadržela ho. „Cítím v tomhle místě zmatek – něco podivného – ale nezdá se, že by tu temná energie udělala něco zlého. Co ty, Cassie?“

Cassie se snažila ujasnit si své vlastní pocity. Zmatek – jak už řekla Diana. A kromě něj taky hrůza a vztek a celá řada znepokojivých emocí – ale třeba se jí to jenom zdálo. Nebyla ve stavu, kdy by mohla cokoli posuzovat.

„Já nevím,“ byla nucená říct Dianě. „Tohle místo se mi nezamlouvá.“

„To je možné, ale to není teď to hlavní. Jde tu o to, že nikde nejsou stopy po spálenině, které za sebou mohla temná energie zanechat, a nezdá se, že by byla zničená nebo oslabená,“ prohlásila Diana.

Deborah jí netrpělivě odsekla: „Proč se *jí* vůbec na něco ptáš?“ Pohodila hlavou Cassiiným směrem a dodala: „Skoro k nám ani nepatří –“

„Cassie je členkou Kruhu stejně jako ty,“ zarazil ji nezvykle stroze Adam. Cassie zachytila mazaný, pobavený pohled, který na něj vrhla Faye, a chtěla zakročit, ale Diana se rozhodně postavila na Adamovu stranu, a Deborah hodila zpátečku a mračila se na ně. Vypadalo to, že se strhne hádka.

„Buďte zticha!“ přerušila je Laurel. „Poslouchejte!“

Cassie to zaslechla, jakmile hlasy zmlkly. Tiché křupání šterku na kraji cesty, které bylo slyšet jen za hrobového ticha podzimního soumraku.

„Někdo sem jde,“ zašeptal ostražitě Chris Henderson. On a Doug byli připravení zaútočit.

Všichni jsme příšerně vyděšení, uvědomila si Cassie. Kroky křupající ve šterku teď zněly hlasitě jako prskavky a drásaly její napjaté nervy. U cesty zahlédla neurčitý stín a pak si všimla, jak Adam vykročil vpřed a postavil se před ni a Dianu. Budu si s ním o tom muset promluvit, pomyslela si nepřítomně.

Kroky se zastavily a záhadný stín vyšel směrem k nim. Adam a bratři Hendersonovi byli připravení se na něj vrhnout, Deborah hodila hádku za hlavu a chystala se zaútočit spolu s nimi, Sean se krčil za Faye a Cassie se zběsile rozbušilo srdce.

Vtom ale zahlédla červenou tečku podobnou hořícímu uhlíku, která se vznášela před nově příchozím, a uslyšela známý hlas.

„Jestli si to chcete rozdat, tady jsem. Čtyři na jednoho, to bude docela fěr.“

Chris Henderson nadšeně vykřikl a hnal se k němu. „Nicku!“

Doug se zazubil a přitom dokázal budit dojem, že by se na blížící se postavu mohl klidně vrhnout. Adam se uklidnil a ustoupil.

„Jseš si jistý, Adame? Můžeme to vyřídít tady a teď,“ prohodil Nick, když došel ke skupince. Konec cigarety zapláál, když z ní potáhl. Adamovy se zúžily oči a pak Cassie znovu spatřila ten jeho vyzývavý úsměv, který viděla na Cape Cod, když po něm šli čtyři kluci ozbrojení pistolí. Cassie jen žasla: Co se to s ním děje? Co to vůbec dnes večer se všemi je? Jeden jako druhý se chovají jako blázni.

Diana Adama zarazila. Stačilo jí položit mu ruku na paži. „Žádné rvačky,“ řekla tiše.

Nick se na ni podíval a pokrčil rameny. „Jste nějak nervózní,“ poznamenal a měřil si jednoho po druhém.

Sean se vynořil zpoza Fayiných zad. „Jen jsem trochu rozhozený.“

„Jo, to bys měl být – nejlíp do všech světových stran,“ zpražila ho Faye.

Nick se neusmál, ale to nikoho nijak nepřekvapovalo. Jako vždy byl výraz v jeho hezké tváři chladný. „Kdoví, třeba máte důvod být nervózní – aspoň někteří,“ usoudil.

„Co tím chceš říct? Přišli jsme sem pátrat po temné energii, která unikla včera při rituálu,“ řekl Adam.

Nick ztuhl, jako by ho v ten okamžik něco napadlo, a potom jeho cigareta znova zapláála. „Možná hledáte na špatném místě,“ prohodil lhostejně.

Dianin hlas zněl tiše, když se zeptala: „Nicku, vysvětlíš nám, co tím chceš říct?“

Nick se rozhlédl po jejich tvářích. „Chci říct,“ odpověděl úmyslně zeširoka, „že zatímco poskakujete po hřbitovech, na Devil's Cove záchranáři vyprošťují starouše Fogla zpod balvanů.“

Fogle? Cassie to jméno nedokázala zařadit. A pak jako by ho viděla přímo před sebou – na mosazné jmenovce v dřevem obložené kanceláři. „Snad ne ředitel?“ zalapala po dechu.

„Přesně. Prý se na něj sesunula *lavina*.“

„Lavina?“ zeptala se nevěřicně Laurel. „A tady?“

„Jak jinak chceš vysvětlit dvoutunový žulový balvan, co ho zavalil? Nemluvě o všech těch menších šutrech.“

Na chvíli zavládlo ohromené ticho.

„Je...“ Cassie nedokázala otázku dokončit.

„Rozhodně nevypadal moc dobře, když z něho ten balvan sundali,“ odpověděl Nick a pak o něco méně sarkasticky dodal: „Zemřel minulou noc.“

„Panebože,“ špitla Laurel. Znovu se rozhostilo ticho, stejně ohromené a ještě delší. Cassie bylo jasné, že mají všichni před očima stejnou věc: křišťálovou lebku obklopenou ochranným kruhem svíc, z nichž jedna zhasla.

„To byla Fayina chyba,“ zakňoural Sean, ale Faye ho přerušila, aniž by se na něj podívala. „Za to může *on*.“

„Tak moment,“ utnula je Diana. „Nevíme jistě, jestli s tím temná energie měla něco společného. Jak by vůbec mohla, když jsme zjistili, že dorazila sem a pak se zastavila?“

„Nemyslím, že je to pro nás velká útěcha,“ řekla Melanie tichým hlasem. „Protože, jestli ho nezabila temná energie, tak co?“

Skupinka zneklidnila. Jako by všichni couvli a dívali

se jeden na druhého. Cassie zase ucítila prázdnotu na dně žaludku. Ředitel je – vlastně byl – cizinec, který nenáviděl čarodějky. A to znamenalo, že každý z nich měl motiv – zvlášť někdo, kdo obviňoval cizince ze smrti Kori Hendersonové. Cassie se podívala na Deborah a potom na Chrise a Douga.

Většina ostatních členů spolku dělala to samé. Doug jim pohled popuzeně oplácel a pak se široce, vzdorně zazubil.

„Třeba jsme to udělali my,“ řekl a oči se mu zaleskly.

„Fakt?“ ozval se Chris, který se tvářil zmateně.

Na tváři Deborah bylo patrné jen opovržení.

Po další odmlce promluvila Suzan nedůtklivým hlasem: „Hele, s tím Foglem je to zlý, ale snad tady nemusíme stát do soudného dne? Mně snad upadnou nohy.“

Zdálo se, že se Adam vzpamatoval. „To je fakt, měli bysme odtud vypadnout. Stejně už tu nic nevyřešíme.“ Vzal Dianu kolem ramen a kývl na ostatní, aby šli napřed. Cassie se zdržela. Chtěla Dianě něco říct.

Jenže Diana už byla na odchodu a Cassie nedostala šanci si s ní promluvit. Tentokrát je vedli bratři Hendersonovi a šli jinudy, než kudy přišli, směrem k severovýchodnímu rohu hřbitova. Když se blížili k cestě, Cassie si všimla, že se země zvedá. Poblíž plotu na této straně se nacházela podivná vyvýšenina porostlá trávou. Když k ní dorazila, divže o ni neklopýtla. Ještě divnější ale bylo to, co uviděla, když prošli kolem, a Cassie se ohlédla.

Na přední části mohyly spočívaly kamenné desky a mezi nimi byly posazeny železné dveře velké na délku i výšku asi dvě stopy. Dveře byly zajištěné železným závesem s visacím zámkem, ale stejně by je nebylo možné

otevřít. Přímo na nich totiž spočíval obrovský, nahrubo opracovaný betonový blok. Podle trávy, která ho obrůstala, bylo jasné, že tam je už dlouho.

Cassie měla ruce jako kus ledu, srdce jí splašeně tlouklo a točila se jí hlava. Snažila se soustředit a přitom jen napůl vnímala, že teď mívá novější náhrobky, mramorové desky, jejichž nápisy dosud čas nesmazal. Chtěla zjistit, co se to s ní děje – byla to jen reakce na všechny události předešlého dne a noci? Byl to důvod, proč se třásla?

„Cassie, jsi v pořádku?“ Diana i Adam se otočili. Cassie byla ráda, že se smráká, když se jim oběma ocitla tvář v tvář a snažila se utřídit si myšlenky.

„Jo. Já jen – na chvíli jsem se cítila divně. Počkej, Diano.“ Cassie si vzpomněla, co jí chtěla povědět. „Víš, jak ses mě předtím ptala, co mi říká intuice... no, mám takový divný pocit. Týká se to pana Fogla. Přijde mi, že temná energie má s jeho smrtí něco společného. Jenže...“ Zarazila se. „Nevím. Děje se tu něco jiného divného.“

„To rozhodně,“ přikývl Adam a natáhl ruku, aby ji vzal za paži a vedl ji pryč. Cassie před ním uhnula a vrhla na něj vyčítavý pohled, zatímco se Diana nepřítomně dívala před sebe. Adam překvapeně pohlédl na svou ruku.

Opravdu se dělo něco divného, divnějšího, než si kdo z nich dokáže představit, pomyslela si Cassie. „Co je tamhle ta věc s těmi kovovými dveřmi?“ zajímalo ji.

„Ta je tam, co pamatuju,“ odpověděla Diana, jako by byla duchem mimo. „Myslím, že to místo používali jako sklad.“

Cassie se ohlédla, ale vyvýšenina už byla zahalená tmou. Zkřížila si ruce na hrudi a schovala dlaně pod paže, aby si je zahřála. Srdce jí ještě pořád divoce tlouklo.

Zeptám se na to babičky Howardové, rozhodla se. Ať to bylo cokoli, nebylo to žádné skladiště, na to by klidně dala krk.

Potom si všimla, jak si Diana ponořená do svých úvah pohrává s jakýmsi přívěškem krku. Byl to tenký zlatý řetízek, na kterém visel klíček.

„Myslím,“ poznamenala Melanie tiše, „že přišel čas promluvit si o té lebce. Adam nám přesně neřekl, jak ji vlastně našel –“

„Ne, vy jste to jenom hezky tutlali,“ přisadila si Faye.

„– ale teď by bylo vhodné vysvětlit nám to.“

Diana a Adam se na sebe podívali a Diana po chvílce zlehka přikývla. „Tak tedy dobrá, pověz nám to a snaž se nic nevynechat.“

Když se vrátili ze hřbitova, nahrnulo se jich všech dvanáct k Dianě do pokoje. Když Cassie přelétla pohledem ostatní, zjistila, že se skupina rozdělila. Suzan, Deborah a bratři Hendersonovi seděli na jedné straně pokoje, blízko Faye, zatímco Laurel, Melanie, Adam a Sean byli na opačné straně kolem Diany.

Nebo spíš, napadlo Cassie, když sledovala Seanovy nervózně třesající oči, Sean prozatím sedí po Dianině boku. Může každou chvíli změnit strany. Podobně jako Nick – Nick mohl jeden den hlasovat pro Dianu a následující den bez zvláštního důvodu podpořit Faye. Nick byl vždycky nevypočitatelný element.

Ale, špitl hlásek v jejím nitru, to ty taky.

To ovšem bylo k smíchu. Nic – dokonce ani Faye – by Cassie nemohlo přimět hlasovat proti Dianě. Ne, když by na tom opravdu záleželo.

Adam začal mluvit tiše a zamyšleně, jako by se snažil

vybavit si přesně celý příběh. „Tu lebku jsem nenašel na Cape Cod, ale severněji, poblíž Bostonu. Všichni vědí, že za zátokou u Bostonu leží sedmnáct ostrovů. Všechny jsou liduprázdné a pokryté řasami. No, a já jsem objevil osmnáctý, který se od ostatních lišil. Byl rovný a písčitý a nejevil ani známku toho, že by na něj kdy vstoupila lidská noha. Taký na něm bylo něco zvláštního... Byl jsem v té oblasti už předtím, ale ten ostrov jsem neviděl. Jako by se mi zničehonic otevřely oči potom, co –“ Zničehonic se zarazil.

Cassie upírala pohled na odraz světla lampy na Dianině lesklé podlaze z borovicových prken a připadala si, jako by ji něco dusilo. Neodvážila se nadechnout, dokud Adam nezačal znovu vyprávět: „Potom, co jsem celé léto pracoval na rybářských lodích. Když jsem ale zkusil k ostrovu zamířit, páka kormidla sebou trhla, jako by se mě snažila držet mimo ostrov, nebo navést člun na skály. Musel jsem s ní zápolit, abych loď dostal k pevnině – a musel jsem zavolat na pomoc Zemi a Vodu, jinak bych to nikdy nedokázal. Když jsem byl konečně v bezpečí, podíval jsem se na skály a uviděl vraky dalších lodí. Všichni, kdo tam dopluli přede mnou, odtamtud nevyvázli živí.“ Zamyšleně se zhluboka nadechl.

„Jakmile jsem vystoupil na pláž, vycítil jsem, že je ostrov nabitý energií. Věděl jsem, že tohle je to pravé místo, ještě než jsem v jeho středu našel kruh z kamenů. Přesně tak, jak to popisoval Černý John. Kameny byly obrostlé vřesem, ale střed byl čistý, a právě tam jsem začal kopat. Asi za minutu lopata narazila na něco tvrdého.“

„Co se stalo potom?“ zeptala se Diana.

„Potom jsem našel lebku. Když jsem ji uviděl, ucítil

jsem – ani nevím co, závrať. Na písku se třpytily sluneční odlesky a ty mě napůl oslepily. Nakonec jsem lebku zabalil do trika a odplul jsem. Když jsem ostrov opouštěl, nijak mi v tom nebránil. Byl jako past, která sklápala naprázdno. To se stalo – moment, jednadvacátého září. Hned, jak jsem se vrátil na pobřeží, jsem se chystal vrátit do New Salemu, ale musel jsem ještě zařídit pár věcí. Mohl jsem se vydat na cestu až další den a bylo mi jasné, že Koriino zasvěcení už nestihnu.“ Odmlčel se a krátce se omluvně podíval na Douga a Chrise.

Ti nic neříkali, ale Cassie cítila, jak se na ni podívali. Z Koriina zasvěcení se stalo zasvěcení Cassie, protože to ráno byla Kori nalezena mrtvá pod schody u školy.

„A proč nám vůbec to celé vyprávíš?“ zeptala se Faye a její zastřený hlas zněl znuděně. Pak se ale napřímila a s očividným zaujetím dodala: „Pokud si ovšem nemyslíš, že by na tom ostrově mohly být i ostatní mistrovské artefakty.“

„Faye, už jsem vám řekl,“ odpověděl Adam, „že tam nic dalšího nebylo. Jen ta lebka.“

„A vypráví nám to proto, že se musíme o té lebce dozvědět víc,“ přidala se k němu Diana. „Ať se stane cokoli, teď ji máme na starost my. Nemyslím si, že by bylo dobré vrátit ji na ostrov –“

„Vrátit ji na ostrov?“ vyhrkla Faye.

„– kde by ji mohl kdokoli najít, když bylo ochranné kouzlo zlomeno. Už to není bezpečný úkryt. Nevím, jestli pro tuhle věc vůbec nějaký bezpečný úkryt existuje.“

„V tom případě,“ zamumlala Faye s ospalým výrazem, „se jí mileráda ujmu, když je to pro vás takový problém.“

Diana po ní šlehla pohledem, který jasně říkal, že Faye je poslední člověk na zemi, kterému by lebkou svěřila. Faye jí ale pohled svýma znuřenýma jantarovýma očima neoplácela. Místo toho se soustředila na zlatý klíček zavěšený na Dianině krku.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Cassie sebou trhla tak prudce, až se k ní Laurel otočila a překvapeně se na ni zadívala. Byl to ale jenom Dianin táta, který se vrátil domů s naditou aktovkou v ruce.

Pan Meade si poněkud překvapeně prohlédl přelidněný pokoj, jako by pořádně nevěděl, co u něj doma všichni ti lidé dělají. Cassie se v duchu podívovala, kolik toho Dianin táta o Kruhu vlastně ví.

„To dnes zůstanou všichni na večeři?“ zeptal se Diany.

„Ne, to ne,“ odpověděla Diana, když zkontrolovala čas na elegantních zlatobílých hodinách na nočním stole. „Nevšimla jsem si, že už je sedm, tati. Hned něco připravím.“

Dianin táta přikývl, ještě jednou si nejistě změřil partičku v pokoji a odešel. Péra v posteli zavržala a zašustilo oblečení, jak se všichni začali zvedat.

„Zítra se můžeme sejít ve škole,“ navrhla Melanie. „Já se dnes večer musím ještě učit. Celý tenhle týden byl děsný a k tomu mě čeká test z biologie.“

„Mě taky,“ připojila se Laurel.

„Musím dělat úlohu do algebry,“ prohlásila Suzan a Deborah zamumlala: „Chceš říct, že budeš na videu dokoukávat týdenní dávku romantických seriálů.“

„Tak fajn, sejdeme se zítra,“ přikývla Diana a vyprovodila je dolů. Když ostatní odcházeli, Faye stihla chytit Cassie za ruku a pošeptala jí do ucha: „Seber ji dnes v noci.“

Zavolej mi a přijdu si pro ni. Do rána ji vrátíme, aby Diana nepřišla na to, že zmizela.“

Cassie se jí vzdorně vytrhla. Faye se na ni ve dveřích významně podívala a Cassie polekal záblesk v jejích zlatavých očích. Dlouho na Faye zírala a nakonec nepatrně přikývla.

„Mám tu s tebou zůstat?“ ptal se právě Adam Diany.

„Ne,“ řekla rychle Cassie, než Diana stihla odpovědět. Překvapeně se na ni podívali a Cassie dodala: „Diano, jestli chceš, zůstanu tady a pomůžu ti s vařením. Řekla jsem babičce a mámě, že budu na večer pryč, a ony už nejspíš povečeřely beze mě.“

Opět se projevila Dianina laskavost. „Aha – to víš, že můžeš zůstat u nás,“ usmála se. „My už si poradíme, Adame.“

„Tak fajn.“ Adam se na Cassie upřeně zadíval a Cassie mu pohled nejistě oplácela. Potom odešel ven do tmy za Chrisem a Dougem. Zakmitnutí plamínku sirky ve tmě před nimi prozrazovalo, kde je Nick. Cassie zvedla hlavu k noční obloze, na které pronikavě zářily hvězdy, ale po měsíci nebylo ani stopy, a pak vešla zpátky do domu, aby Diana mohla zavřít dveře.

Večeře byla tichá záležitost. Pan Meade seděl u stolu, listoval novinami a občas přes okraj brýlí na čtení pohlédl na obě děvčata. Diana a Cassie se pak spolu vrátily k Dianě do pokoje. Cassie se snažila oddálit to, co se mělo stát.

„Hele, vlastně jsi mi neřekla nic o tomhle obrázku,“ prohodila a ukázala na zeď. Dianin pokoj byl vyzdobený šesticí uměleckých reprodukcí. Pět z nich si bylo dost podobných. Byly černobílé a měly poněkud staromódní

vzhled. Diana Cassie vysvětlila, že to jsou portréty řeckých bohyní: Afrodity, krásné, ale nestálé bohyně lásky, Artemidy, nelitostné panenské lovkyně, Héry, panovačné královny bohů, Athény, klidné šedooké bohyně moudrosti, a Persefony, která miluje květiny a všechno, co roste.

Jenže poslední obrázek se od nich lišil. Byl barevný a nakreslený abstraktnějším, modernějším stylem. Zobrazoval mladou ženu stojící pod oblohou posetou hvězdami, zahalenou do stříbřitých měsíčních paprsků, které jí osvětlovaly rozpuštěné vlasy. Žena byla oblečená v prostém bílém rouchu s vysokým rozparkem, který odhaloval podvazek na jejím stehně. Paži jí zdobil stříbrný náramek a na hlavě měla posazený tenký diadém s půlměsícem obřáceným růžky vzhůru.

Přesně stejný úbor na sobě měla Diana při setkání Kruhu.

„Kdo je to?“ zeptala se Cassie s pohledem upřeným na nádhernou dívku na reprodukci.

„Diana,“ odpověděla Diana ironicky, a když se k ní Cassie otočila, usmála se. „Bohyně Diana,“ dodala. „Neřímská Diana. Tahle je jiná. Je starší než všechny řecké bohyně a liší se od nich. Byla to Velká bohyně, která vládla všemu. Byla bohyní noci, Měsíce a hvězd. Podle jedné pověsti kdysi proměnila všechny hvězdy na obloze v myši, aby udělala dojem na pozemské čarodějky a ty ji prohlásily za svou královnu.“

Cassie se zazubila. „Myslím, že by to nestačilo, kdyby chtěla udělat dojem na takovou Faye.“

„Asi ne. Někteří lidé tvrdí, že je legenda o ní založená na skutečné osobě, která učila magii a chránila chudé ženy. Jiní zase říkají, že byla prvotní Bohyní slunce, kterou

ale později vypudili mužští Sluneční bohové a změnili ji v bohyni noci. Římané si ji spletli s řeckou bohyní Artemidou – s tou lovkyní – jenže ona ztělesňovala daleko víc. Tak jako tak, odnepaměti byla Královnou čarodějnic.

„Jako ty,“ kývla Cassie.

Diana se zasmála a zavrtěla hlavou. „Já nemusím věst Kruh věčné,“ řekla. „Všechno záleží na tom, co se do desátého listopadu stane.“

„Proč zrovna do desátého listopadu?“

„V ten den mám narozeniny – a Faye taky, shodou okolností. Musí ti být sedmnáct, aby ses mohla stát představenou Kruhu nastálo, a v ten den budeme s Faye obě stejně staré.“

Tohle Cassie nečekala. Dianě bylo teprve šestnáct, stejně jako jí? Vždycky působila tak dospěle a byla v posledním ročníku. Ještě podivnější však bylo to, že Faye je taky tak mladá a že má narozeniny ve stejný den jako její sestřenice.

Podívala se na Dianu usazenou na posteli. Ta dívka na poslední reprodukci byla nádherná, ale Diana byla ještě krásnější. Odstín jejích vlasů byl nepopsatelný, jako sluneční a měsíční zář spletená dohromady, její tvář byla půvabná jako květ a její oči připomínaly zelené drahokamy. Diana se podobala víc bytosti z pohádky nebo nějaké legendy než člověku z masa a kostí. Ale ta dobrota a – no, čistota, které vyzařovaly Dianě z očí, byly bezpochyby skutečné, pomyslela se Cassie. Cassie byla hrdá na to, že je její kamarádka.

Pak se na Dianině krku zlatavě zablýskl zlatý klíček a Cassie si vzpomněla, proč tu je.

Nedokážu to, pomyslela si a připadlo jí, jako by měla

v žaludku kámen. Vnímala pomalý, zoufalý tlukot svého srdce. Zrovna v tu chvíli měla kolem krku náhrdelník s půlměsícem, který jí Diana darovala při zasvěcení. Jak by mohla Dianu okrást, jak by ji vůbec mohla obelhat?

Jenže to všechno už řešila předtím. Neměla jinou možnost. Faye by svou hrozbu do puntíku splnila – Cassie o tom vůbec nepochybovala. Mohla Dianu zachránit jedině tak, že ji zradí.

Je to pro její vlastní dobro, namlouvala si Cassie. Tak si s tím nelam hlavu. Udělej, co musíš, ať to máš za sebou.

„Cassie? Trápí tě něco?“

„Já –“ spustila Cassie a chystala se říct *ne, jasně že ne*, a změnit téma hovoru stejně jako vždycky, když ji někdo přistihl, že je duchem mimo. Vtom dostala nápad. „Vlastně se mi ani moc domů nechce,“ řekla a zatvářila se otráveně. „Nejde jen o tu cestu – spíš o náš dům. Celou noc to v něm vrže a rachotí a někdy kvůli těm zvukům nemůžu usnout. Zvlášť když myslím na... na...“

„A to je celý problém?“ usmála se Diana. „Ten se dá snadno vyřešit. Můžeš spát u nás.“ Cassie překvapilo, s jakou samozřejmostí jí to Diana nabídla. „A jestli tě trápí ta lebka,“ pokračovala Diana, „klidně ji pusť z hlavy. Zůstane tady a už nikomu nijak neublíží. To ti slibuju.“

Cassie zrudla jako rak a silou vůle se přiměla nepodívat se na sekretář. Nikdy by se o té lebce sama nezmínila: nedokázala to ani vyslovit. „Dobře,“ odpověděla a snažila se, aby její hlas vyzněl normálně. „Děkuju. Zavolám mamce a povím jí, že přespím u tebe.“

„Můžu tě ráno hodit domů, aby ses stihla převlíknout. Mrknu se, jak vypadá pokoj pro hosty.“ Když Diana

odešla, hlasy v Cassiině mysli se vzbouřily. *Ty malá kryso*, ječely na ni. *Ty sprostá, vyčůraná, ulhaná zrádkyně* –

Držte zobák! Křičela na ně pro změnu Cassie s takovou vervou, že ji kupodivu poslechly.

Pak zavolala mámě.

„Pokoř pro hosty je připravený,“ oznámila jí Diana, která se vrátila poté, co Cassie zavěsila. „Ale jestli se budeš v noci bát, můžeš přijít ke mně.“

„Děkuju,“ odpověděla Cassie a myslela to naprosto upřímně.

„Od čeho jsou starší sestry?“

Chvíli jen tak seděly a povídaly si, ale minulou noc toho jedna ani druhá moc nenaspala, a tak když se ručičky hodin přiblížily k desáté, obě už zívaly na plnou pusu.

„Vykoupu se dneska večer a ty můžeš zas ráno,“ navrhla Diana. „V tomhle domě brzo dochází horká voda.“

„Neexistuje na to nějaké kouzlo?“

Diana se zasmála a hodila jí knihu. „Na, mrkni se dovnitř. Třeba nějaké nenajdeš.“

Byla to Kniha stínů, kterou Diana přinesla na Cassiino zasvěcení, ta, kterou Dianina rodina uchovávala od toho, co do New Salemu přišly první čarodějnice. Tenoučké zažloutlé stránky zatuchle páchly, až Cassie nakrčila nos, ale byla ráda, že si knihu může prohlédnout. Na začátku bylo písmo v knize drobné a skoro nečitelné, ale s dalšími stranami bylo úpravnější a krásnější, jako mědirytina. Různí pisatelé, uvědomila si Cassie, různých generací. Lepicí poznámkové papírky a umělohmotné záložky označující skoro každou stránku byly dílem nejmladší generace.

Kniha byla plná kouzel, popisů setkání spolku, rituálů a příběhů. Cassie si je pozorně pročítala a její oči fascinovaně tékaly z jednoho nadpisu na druhý. Některá kouzla byla kuriózní a starosvětská, jiná jako by někdo opsal z moderní příručky populární psychologie a další byla prostě nadčasová.

Jak uzdravit nemocné dítě, četla Cassie. Jak přimět slepice snášet. Jak se chránit proti ohni a vodě. Jak se zbavit zlovyku. Jak zahnat strach a nedobré pocity. Jak nalézt poklad. Jak přivábit štěstí. Jak se uchránit zlého.

Pak ji zaujal nadpis *Talisman síly*.

Vezměte hladký, hezky tvarovaný kámen a na jednu stranu vyryjte slunce za úsvitu a srpek měsíce obrácený nahoru. Na opačnou stranu vyryjte tato slova:

*Síla skrytá v kameni
ať v mých žilách pramení.
Světelná ty moci,
přijď mi ku pomoci.*

Tohle by se mi mohlo hodit, napadlo Cassie. Dál obra-
cela jednu stránku za druhou.

*Zařikání proti nakažlivé nemoci. Jak zneškodnit zlo.
Jak vyvolat sny.*

A vtom jí před očima vyvstalo další kouzlo, jako by ho přivolalo její černé svědomí.

Prokletí nevěrníků.

*Postav se do záře úplňku, vezmi pramen vlasů své ne-
věrné lásky a udělej na něm uzel se slovy:*

*Každý tvůj den bude šedivý,
přátelé ti dýku do zad vrazí,
láska si tě zoškliví,
všechno štěstí se ti zkazí.
Nadarmo prahni po pokoji.
Věčný hlad ti nedá spát,
tvou žízeň nápoj neukojí.
Do smrti budeš litovat.
Tvůj dluh zůstane nesplacen,
strachu nezbaví tě rady.
Budeš proklínat ten den,
kdy dopustil ses zrady.*

Cassie cítila prudký tep v zápěstích. Copak by někdo mohl proklít někoho, koho miloval, i kdyby se ten druhý sebevíc provinil?

Nedovedla spustit tu stránku z očí, dokud ji nevyrušil pohyb u dveří. Když do pokoje vešla Diana s vlasy zabalenými v ručníku jako v turbanu, spěšně knihu zavřela. Její pohled ale okamžitě spočinul na zlatém řetízku, který Diana právě pokládala na noční stolek. Ležel tam vedle oblého kamene se spirálovým vzorem, vír šedé a bledě modré, posetý krystalky křemene. Chalcedonová růže, kterou Diana věnovala Adamovi a kterou Adam daroval Cassie. Konečně je zpátky tam, kam patří, řekla si Cassie, a v srdci pocítila prázdnotu.

„Můžeš jít do koupelny,“ řekla Diana. „Tady máš noční košili. Nebo chceš radši triko?“

„Vezmu si košili,“ odpověděla Cassie. Celou dobu, co se myla a převlékala, měla před očima ten klíč. Kdyby ho tam tak Diana nechala...

Když znovu nakoukla k Dianě do pokoje, klíč ještě stále ležel na nočním stolku a Diana už byla v posteli.

„Mám zavřít dveře?“

„Ne,“ zavrtila Diana hlavou a natáhla se, aby zhasla lampičku. „Nech je jenom trochu pootevřené. Dobrou noc.“

„Dobrou, Diano.“

Cassie vešla do vedlejšího pokoje pro hosty, lehla si, dala si pod hlavu dva polštáře a zadívala se do stropu. Bylo to zvláštní, ale jak tam tak ležela s vědomím, že zatím nezbyvá než čekat, připadla si skoro klidná. Slyšela oceán za Dianiným domem. Jeho hukot střídavě sílil a utichal.

Cassie dlouho vyčkávala a naslouchala tichým zvukům. Připadala si uvolněná, dokud si nepředstavila, jak vstává – v ten okamžik jí srdce začalo tlouct silněji.

Nakonec byla přesvědčená, že Diana už musí spát. Teď, přikázala si v duchu. Jestli se teď nezvedneš, tak už nikdy.

Se zatajeným dechem přesunula váhu na posteli a spustila nohy. Podlaha z tvrdého dřeva tiše zavržala, když po ní přecházela, a Cassie pokaždé ztuhla.

Zastavila se před Dianiným pokojem a napínala uši. Nic neslyšela. Položila ruku na dveře a pomalu, kousíček po kousku, je otvírala.

Opatrně zadržovala dech, divže jí nepraskly plíce, protože se bála dýchat příliš hlasitě. Překročila práh a přenesla váhu dopředu na nohu.

Z Diany byl vidět jen matný obrys na posteli. Prosím, hlavně ať neotevře oči, modlila se Cassie. V duchu zápolila s příšernou představou, že Diana jenom leží v posteli a celou dobu ji pozoruje. Když ale udělala další pomalý,

obezřetný krok, a pak další, všimla si, že Diana má zavřené oči.

Panebože, pomyslela si Cassie. Hlavně dýchej. Otevřela pusu a tichounce vydechla a znovu se nadechla. Srdce jí div nevyskočilo z hrudi a hlava se jí motala.

Chce to malé krůčky, řekla si. Plížila se dál do pokoje, až stanula přímo vedle Diany.

Na nočním stolku, jen několik palců od tváře spící Diany, ležel ten klíček.

Cassie s pocitem, jako by se ocitla ve zpomaleném filmu, natáhla ruku a položila na klíč dlaň. Snažila se nevydat sebemenší zvuk, když se však pokusila přitáhnout náhrdelník k sobě, řetízek zazvonil o desku stolku. Cassie ho sevřela v ruce a pevně ho držela.

A teď musí zmizet. Přiměla se plížit a celou cestu se ohlížela přes rameno na postel – co když se Diana začne probouzet?

Došla k sekretáři a našla měděnou klíčovou díрку.

Zastrčila klíček dovnitř. Počínala si přitom strašlivě nemotorně, jako by se jí prsty měnily v rosol. Na okamžik zpanikařila, když ji napadlo, že to třeba není ten správný klíč. Nakonec to ovšem dokázala a otočila jím.

Zámek cvakl.

Cassie zaplavil pocit úlevy. Zvládla to. Teď musí sebrat lebku a zavolat Faye – jenže co když Faye nebude brát telefon? Co když ji Dianin táta přistihne, jak vprostřed noci někomu volá, nebo co když se Diana probudí a přijde na to, že lebka zmizela...?

Když však opatrně otevřela dveře sekretáře, udělaly se jí mžítiky před očima a tak tak, že neomdlela.

Na sekretář padalo světlo z chodby. Bylo slabé, ale

stačilo na to, aby Cassie pochopila, že všechna opatrnost byla k ničemu a všechny obavy, jak lebku Faye přinese, se ukázaly jako předčasné.

Sekretář byl prázdný.

Cassie neměla ponětí, jak dlouho před ním stála neschopná myslet, ani se pohnout. Nakonec roztřesenýma rukama dveře sekretáře zavřela a zamkla.

Když není tady, tak *kde* teda? Kde? ptala se v duchu horečnatě.

Ted' není čas to řešit. Vrať ten klíč na místo. Nebo chceš čekat, až se Diana vzbudí a uvidí tě, jak ho držíš v ruce?

Výprava nazpět k Dianinu nočnímu stolku trvala snad celé věky a Cassie se svíral žaludek, jako by jí na něj někdo tlačil těžkou botou. Když klíček pokládala zpět, cinkl a řetízek se jí přilepil k upocenému ruce. Diana ale stále dýchala tiše a pravidelně.

A teď *vypadni*, přikázala si Cassie. Potřebovala být sama a vzpamatovat se. V samém spěchu přitom, jak chtěla být pryč, si zapomněla dávat pozor, kam šlape a jedno z prken na podlaze zaskřípalo.

Prostě jdi dál, nech to plavat, říkala si, když vtom zaslechla nějaký zvuk a srdce jí hrůzou přestalo bít.

Šešest na posteli, následovaný Dianiným hlasem.

„Cassie?“

Cassie? To jsi ty?“

Cassie div nevyskočila samou hrůzou z kůže. „Když se k Dianě otáčela, zaslechla svůj hlas, jak odpovídá: „Měla – měla jsem strach... Nechtěla jsem tě budit...“

„Ale neblázni. Pojď si lehnout ke mně,“ uklidňovala ji Diana rozespale. Poklepala rukou na místo vedle sebe a znovu zavřela oči.

Vyšlo to. Cassie by dala krk na to, že se Diana vzbudila právě v ten okamžik, a měla pravdu. I tak jí ale připadalo, že se s ní točí celý svět, když přešla na druhou stranu postele a vklouzla pod peřinu s obličejem obráceným k Dianě.

„A už žádné noční můry,“ zamumlala Diana.

„Ne,“ špitla Cassie. Teď už nemohla znovu vstát a jít zavolat Faye, a bylo jí to jedno. Byla příliš vyčerpaná ze všeho toho stresu, napětí a strachu. Krom toho mělo co si hluboko v jejím nitru radost, že tu krádež nedokázala provést. Cassie zavřela oči a vyplašené tepání jí znělo v uších, dokud neusnula.

Ve snu se ocitla na lodi. Pod nohama se jí kolébala paluba, na kterou přes bok lodi dopadaly černočerné vlny. Ztratilo se to, ztratilo... Ale co? Ta loď? Ano, ale ještě něco. Ztratilo se to navěky... teď už to nikdy nikdo nenajde...

Sen se změnil. Teď pro změnu seděla ve světlém, prosluněném pokoji. Židle byla nízko u země a její podlouhlé dřevěné opěradlo bylo tak nepohodlné, že musela neustále sedět vzpřímeně. Nepohodlné bylo i její oblečení; čepec měla kolem hlavy nasazený pevně jako plaveckou čepici a pas jí cosi svíralo tak silně, že sotva popadala dech. Na klíně měla knihu.

Propána, Dianina Kniha stínů! Vlastně ne, vazba byla jiná, červená kůže namísto hnědé. Když jí listovala, postřehla, že písmo na začátku je hodně podobné písmu v Dianině knize a názvy některých kouzel jsou úplně stejné.

Jak uzdravit nemocné dítě. Jak přimět slepice snášet. Jak se chránit proti ohni a vodě. Jak se zbavit zlovyku. Jak se uchránit zlého.

Jak se uchránit zlého!

Očima rychle přelétla slova pod nadpisem.

Pohrběte zlem prodchnutý předmět v řádně mokrému jílů či písku a pečlivě ho v něm zakopejte. Blahodárná síla Země bude bojovat s jedem, a pokud předmět zlu zcela nepropadl, bude očištěn.

Jasně, pomyslela si Cassie, no jasně.

Sen se začal vytrácet. Ucítila pod sebou Dianinu postel. Zaslechla však také hlas, který mizel v dáli a volal její jméno. „Jacinth! Jsi tam? Jacinth!“

Cassie se probudila.

Dianinými modrými závěsy pronikalo zvenku tlumené sluneční světlo. V pokoji se ozývaly veselé čínorodé zvuky, ale Cassie nedokázala myslet na nic jiného než na ten sen.

Musela si to kouzlo přechíst včera večer v Dianině Kni-ze stínů a nevědomky si ho zapamatovala, když listovala knihou. Proč si to ale vybavila tak divným způsobem?

Copak na tom záleží? Problém se vyřešil a Cassie byla tak šťastná, že by nejradši objala polštář. Je to úplně jasné. Před tím rituálem s lebkou Diana přece řekla, že by měli lebkou pohřbít, aby se očistila, a to do mokrého pís-ku, a Adam ji přece našel na ostrově zahrabanou v *písku*. Přímou za zadním vchodem Dianina domu byla písku plná pláž. Cassie slyšela, jak na ni naráží vlny.

Otázkou bylo, jestli dokáže v té hromadě písku najít místo, kde je lebka ukrytá.

Faye si na ni počkala na hodině tvůrčího psaní a př- nila vzteky.

„Čekala jsem celou noc,“ sykla a popadla Cassie za paži. „Co se stalo?“

„Nemohla jsem tu lebkou vzít. Nebyla tam.“

Faye přimhouřila zlaté oči a stisk dlouhých prstů s ru- dými nehty na Cassiině paži zesílil. „Lžeš.“

„Ne,“ odpověděla Cassie. Zoufale se rozhlédla a pak zašeptala. „Myslím, že vím, kde je, ale musíš mi dát čas.“

Faye ji probodávala pohledem. Její zvláštní oči zkou- maly Cassiiny. „Ale to víš, že jo, Cassie. Tolik času, kolik potřebuješ. Do soboty.“

„To možná nebude stačit –“

„Ale bude muset,“ prohodila nenučeně Faye. „Protože potom všechno řeknu Dianě.“ Pak ji nechala být a Cassie šla na své místo. Nic jiného se nedalo dělat.

Na začátku hodiny drželi minutu ticha za pana Fogla. Cassie ji strávila s pohledem upřeným na své propletené

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.